

Sygn. akt IV KK 678/19

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 16 stycznia 2020 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **M. S.**

skazanego z art. 288 § 1 k.k. i in.,

z powodu kasacji obrońcy skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 czerwca 2019 r., sygn. akt VII Ka (...), utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 15 marca 2019 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 15 marca 2019 r. (sygn. akt III K (...)) M. S. został uznany winnym czynu z art. 288 § 1 k.k. za który na podstawie art. 37b k.k. wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności i 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającego na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin miesięcznie. Orzeczono także obowiązek naprawienia szkody w wysokości 3000 zł.

Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 11 czerwca 2019 r. (sygn. akt VII Ka (...)).

Od powyższego prawomocnego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu:

„1. rażąco naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 457 § 3 k.p.k. polegające na wadliwym sporządzeniu uzasadnienia wyroku i niepodanie przez Sąd Odwoławczy w uzasadnieniu wyroku, czym Sąd kierował się wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji Sąd uznał za niezasadne;

2. rażąco naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 433 § 2 k.p.k. polegające na nierozważeniu przez Sąd Odwoławczy wszystkich zarzutów wskazanych apelacji obrońcy oskarżonego, a w pozostałym zakresie odniesieniu się do nich w sposób nieprawidłowy, nierzetelny, zbyt ogólny, z pominięciem istotny podnoszonych w nich argumentów;

3. rażąco naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a to art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegające na zaakceptowaniu przez Sąd Odwoławczy w kontroli odwoławczej ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji, w zakresie, w jakim Sąd I instancji przyjął, iż miała miejsce sytuacja, w której pasażer oskarżonego, znajdując się w samochodzie oskarżonego, rzucał przez okno twardymi niezidentyfikowanymi przedmiotami w poprzedzający pojazd pokrzywdzonego, powodując jego uszkodzenia w postaci zarysowań lakieru, a także że oskarżony widział jak jego pasażer biegnie w kierunku pojazdu pokrzywdzonego, a następnie uszkadza przedmiotowy pojazd oraz że te zachowania pasażera były objęte porozumieniem łączącym oskarżonego i pasażera i jako takie był akceptowane i wspierane przez oskarżonego, w sytuacji gdy powyższe ustalenia pozostają w rażącej sprzeczności ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.”

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego M. S. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na przedmiotową kasację Prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Analiza kasacji prowadzi do wniosku, że de facto jest ona powtórzeniem apelacji nieznacznie jedynie zmodyfikowanej z uwagi na specyfikę postępowania kasacyjnego (powołanie art. 433 oraz art. 457 k.p.k.). Nie zmienia to jednak faktu, że zarzuty dotyczą praktycznie w pełnej rozciągłości orzeczenia Sądu I instancji, a nie Sądu odwoławczego. Wprawdzie skarżący dopatruje się naruszenia standardu odwoławczego przez niepodzielenie zarzutów apelacji, lecz nie jest to na potrzeby skutecznej kasacji wystarczające. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano na nieskuteczność formułowania zarzutów kasacyjnych w sposób zmierzający do wymuszenia w ramach „trzeciej instancji” ponownej kontroli orzeczenia Sądu pierwszej instancji, do czego niewątpliwie zmierza skarżący.

Nie można wszak inaczej ocenić wywodów skarżącego dotyczących chociażby kwestii poprawności ustaleń faktycznych związanych z okolicznościami zachowania pasażera pojazdu skarżonego. Całość argumentacji na s. 7 - 11 to proste odniesienie do depozycji i ustaleń przed Sądem I instancji, a nie dotyczy to w żadnej mierze ewentualnych błędów (tym bardziej o charakterze rażącym) w zakresie procedowania odwoławczego przez Sąd Okręgowy. Skarżący przedstawia po prostu swoją ocenę zgromadzonego materiału dowodowego.

Powszechnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się skądinąd dość oczywistą tezę, że o "rażącym naruszeniu prawa" w rozumieniu art. 523 § 1 k.p.k. wolno mówić tylko wtedy, gdy doszło do poważnej obrazy prawa, a więc odgrywającej przy rozstrzyganiu sprawy znaczącą rolę. To jednak dla uznania kasacji za zasadną nie jest wystarczające - należy jeszcze wykazać, że owo rażące naruszenie prawa mogło wywrzeć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia.

Powyższe kumulatywne przesłanki skuteczności kasacji nie zostały spełnione. Wobec czego należało orzec jak w sentencji.